

יִשְׁלַח עִמָּךְ, לְקַבֵּל תְּרִיז גְּדַפִּיז דִּיּוֹנָה. דְּאַנְתָּ כְּגוֹפָא
בְּגָלוּתָא רְבִיעָא, לִית לָךְ גְּדַפִּיז וְהִנֵּה בַעַת הַגְּאוּלָּה הַאֲחֵרוֹנָה יִשְׁלַח

עִמָּךְ הַקֶּבֶ"ה שְׁנֵי מְשִׁיחִים, וְהֵם סוּד ב' כְּנָפֵי הַיּוֹנָה, מֵאַחַר שֶׁאַתָּה בְּגָלוּת הַרְבִּיעִית כְּגוֹף יוֹנָה
בְּלֹא כְּנָפִים, וּמִשׁוּם כֵּךְ אַתָּה צָרִיךְ לְשַׁתֵּף עִמָּךְ אֶת ב' הַמְּשִׁיחִים, וְסוּד הַדָּבָר הוּא שְׁשָׁנִי
הַמְּשִׁיחִים הֵם סוּד ו' דַּת ו' וִיסוּד שֶׁהֵם תְּלוּיִם בְּדַעַת שֶׁהִיא ו' הַעֲלִיּוֹנָה (רמ"ק לעיל). וְלֹא

עוֹד, אֲלֵא בְּקִדְמִיתָא הָווּ יִשְׂרָאֵל כְּגוֹפָא, וְאַנְתָּ וְאַהֲרֹן,
כְּתָרִיז גְּדַפִּיז דִּיּוֹנָה, וּבְהוֹז פְּרָחוּ יִשְׂרָאֵל וְלֹא עוֹד אֲלֵא בַעַת

הַגְּאוּלָּה הָרֵאשׁוֹנָה דְּמִצְרַיִם הָיוּ יִשְׂרָאֵל כְּגוֹף הַיּוֹנָה, וְאַתָּה וְאַהֲרֹן בְּסוּד ב' כְּנָפֵי הַיּוֹנָה, וְלִכְּ
עַל יְדֵי כְּנָפֵיכֶם פָּרְחוּ יִשְׂרָאֵל וַיֵּצְאוּ מִגְּלוּת מִצְרַיִם, וְכֵן הַדָּבָר בַּעַת הַגְּאוּלָּה הַאֲחֵרוֹנָה שְׁשָׁנִי
הַמְּשִׁיחִים יָהִיו לָךְ כְּב' כְּנָפִים בְּכַדִּי שֶׁתּוּכַל לְפָרוּחַ וּלְהוֹצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִדּוּחַק גְּלוּתֶם בְּב"א

♦ (וְכַתֵּב הַרְמ"ק שֶׁהִמְשִׁיךְ מֵאַמֵּר זֶה חֶסֶד).

הַשְּׁלֵמָה מֵהַהֲשַׁמְטוֹת (סִימָן ט"ו)

חֹזֵר לְדָבָר עַל הַצֵּלָם שֶׁל הָאָדָם וְאוֹמֵר שְׂרַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה כְּנֶגֶד רַמ"ח אֵיבָרִים
וְשִׁס"ה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה כְּנֶגֶד שִׁס"ה גִּידִים

צוּלְמָא עַל בַּר נֶשׁ כּוּרְסִיָּא מְרוּבַעַת בְּאַרְבַּע חִיּוּן
וְאַדָּם לְשַׁבַּת עַל הַכֶּפֶס

סוּד יֵצֵר הַטּוֹב, הוּא מְכַסֵּא דְּמַלְכוּת שֶׁהִיא מְרוּבַעַת מִד' חַיּוֹת אֲרַגְמָן הַנוֹשְׂאוֹת אֶת כְּסֵא,

אֹר הַרְשָׁב"י

יְהִי פֶסֶת בַּר בְּאַרְזֵי, מֵה גּוֹאֵל רֵאשׁוֹן הָעֵלָה שְׁנֵאמַר (יּוֹאֵל ד') וּמַעֲיִן מִבֵּית ה' יֵצֵא וְהִשְׁקָה
אֶת הַבָּאָר, אִף גּוֹאֵל אַחֲרוֹן יַעֲלֶה אֶת הַמַּיִם, אֶת נַחַל הַשְּׂמִימִים.

הַלִּימוּד הַיּוֹמִי

ובזה ז"א שהוא שם מ"ה כמנין אד"ם יושב ומתייחד בכסא דמלכות. **כָּל אֲבֵר וְאֲבֵר דְּהָאֵי צוּלְמָא אִיהוּ מְלֵאךְ דְּאִיהוּ מְמַנָּא עַל כָּל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין עֲשֵׂה מְצוּהָ אַחַת קָנָה לוּ פְּרַקְלִיט אַחַד** וכל אבר ואבר של אותו הצלם יש בו מלאך שהוא ממונה עליו מכח כל מצוה ומצוה שכנגד אותו האבר, דהיינו שרמ"ח מצוות עשה הם כנגד רמ"ח האברים, והשס"ה מצוות לא תעשה הם כנגד שס"ה גידים.

צלם הרשעים – סוד יצר הרע

צוּלְמָא בְּרִשְׁעֵיִא עֲבוּדָה זָרָה, ד' חִיוּוֹן דִּילֵיהּ, עֶוֹן מִשְׁחִית אַף וְחִמָּה ד' אֲנַפִּין דְּעֲבוּדָה זָרָה נָדָה, שְׂפָחָה, גּוֹיָה, זוּנָה אמנם צלם הרשעים שעובדים עבודה זרה שהוא סוד יצר

הרע, זה הצלם כלול מד' חיות של ד' קלי' עון משחית אף וחמה, (שיב) שד' פניהם הם ד'

אור הרשב"י

וכנגד ד' הקלי' יש ד' קליפות באנוז שהם א. קליפה ירוקה שסביב לאנוז ב. קליפה הקשה והלבנה ג. קליפה דקה הדבוקה לפרי ד. האוויר שבחלל האנוז. וכן הם כנגד ד' הקליפות של החטה שהם א. מוץ ב. תבן ג. סובין ד. מורסן. וכן הם כנגדם מוזכר בתהילים ע"ח ל"ח א. והוא רחום יכפר 'עון ולא' ב. ישחית והרבה להשיב ג. אפו ולא יעיר כל ד. חמתו. והם בד' מרות שבאדם א. מרה לבנה שבריאיה ב. מרה אדומה שבכבד ג. מרה ירוקה שבמרה ד. מרה שחורה שבטחול.

[שיב] והנה סוד ד' הקלי' מבואר בכמה מקומות, ובתורה הוא נזכר כמעשה בראשית והם נקראים א. והארץ היתה תהו ב. ובהו ג. וחושך ד. על פני תהום. ובענין אליהו הנביא במלכים א' יש הם נזכרים א. רוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים ב. ואחרי הרוח רעש ג. ואחרי הרעש אש ד. ואחר האש קול דממה דקה. ובמראה יחזקאל הם נזכרים א. וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון ב. ענן גדול ג. אש מתלקחת ד. ונוגה לו סביב.

הלימוד היומני

טומאות של נדה שפחה גויה זונה. וּבְגִין דָּא (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים
 אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, דָּא מְטַטְרוּן ומשום כך נאמר וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת
 הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, דהיינו שאלהי"ם ברא את האדם בצלם הקדושה דמטטרוין. מֵאֵן
 אֱלֹהִים דְּבָרָא לִיהּ ואיזו בחינת אלהי"ם בראה אותו כי הרי גם בינה וגבורה
 ומלכות נקראים אלהי"ם, דָּא אֱלֹהִים חַיִּים וּמַלְךְ עוֹלָם אלא אלהים
 חיים ומלך עולם דבינה בראה אותו.

בצלם אלקים ברא אותו – הכוונה לס"מ שממנו אלהים אחרים
 בְּצַלְם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ סמ"אל, דְּמַנִּיה אֱלֹהִים
 אַחֲרֵיהֶם דְּאִתְמַר בֵּיהּ (שמות כ) לֹא יִהְיֶה לָּךְ
 אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פָּנָי ומש"כ 'בצלם אלהים ברא אותו' הכוונה לסמא"ל,
 שממנו אלהים אחרים וכמש"כ בו 'לא יהיה לך אלהים אחרים על פני' שהוא סוד יצר הרע.
 אִם זָכָה בָּרָא לִיהּ אֱלֹהִים בְּעוֹלָמָא דמטטרוין, עֶבֶד
 תַּחֲוֹת רַבִּיהּ. וְהֵאֵי אִיהוּ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
 בְּצַלְמוֹ, בְּהֵאֵי דִיוֹקְנָא ולכן אם זוכה האדם אז בורא אותו אלהים דבינה
 בצלמו של מטטרוין, שהוא בבחינת עבד תחת קונו, ובזה מתקיים בו וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת
 הָאָדָם בְּצַלְמוֹ שהוא בסוד דיוקנו של מטטרוין. וְאִם לֹא זָכָה צַלְם
 דְּסמ"אל תַּנִּינָא ואם לאו הוא נברא בצלם השני דסמא"ל. מִלְּאֵךְ הַפְּוֹת

אור הרשב"י

וכן הם סוד א. נדה ב. שפחה ג. גויה ד. זונה.

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / העלחה טל' 02-6249000

דְּאִיהוּ תַּחֲוֹת רְשׁוּתָא דְקַדְשָׁא בְּרִידָה הוּא לְמִידָן בִּיה
 בַּר נָשׁ בְּגִיהֶנָּם, אִם לֹא הוּא עֲדִיק וְהוּא סוּד מִלֶּאךְ הַמּוֹת שְׂתַחַת
 רְשׁוּתוֹ שֶׁל הַקַּב"ה שֶׁהוּא דֵּן אֶת הָאָדָם בְּגִיהֶנָּם. וּבְגִין דָּא וַיִּצְר, יִצְרָה
 לְטָב, מְטַטְרוּן. לְמַעַבְד (לְמַהוּ) לִיה עוֹזֵר בְּאוֹרֵייתָא
 בְּפִקוּדֵין, וְהֵאֵי אִיהוּ אַעֲשֶׂה לוֹ עוֹזֵר וּמְשׁוּם כִּךְ נֹאמֵר 'וַיִּצְר' בְּ
 יוֹדִין כִּי בִזָּה יֵשׁ ב' יִצִּירוֹת, [שִׁיג] יִצִּירָה א' הֵיא לְטוֹב שֶׁהוּא מְצַד מְטַטְרוּן שֶׁהוּא עוֹזֵר
 וּמְסִיעֵנו בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת בְּסוּד 'אַעֲשֶׂה לוֹ עוֹזֵר' וְהוּא סוּד יִצֵּר הַטוֹב. וְאִם לֹא זָכָה,
 יִצִּירָה לְבִישׁ, סַמ"אֵל. דְּאִיהוּ כְּנֻגְדוֹ לְמַחֲטֵי לִיה לְמִידָן
 לִיה בְּגִיהֶנָּם וַיִּצִּירָה ב' הוּא לְרַע, כִּי אִם הוּא לֹא זָכָה הוּא נוֹצֵר בְּצֵלֶם רַע דְּסַמ"אֵל,
 שֶׁהוּא עוֹמֵד כְּנֻגְדוֹ לְהַחֲטִיאוֹ בְּכַדִּי לְדוֹן אוֹתוֹ בְּגִיהֶנָּם[שִׁיד]. וְתִרְוִיהוּ אֲזֵלִין עִם
 בַּר נָשׁ בְּתִרְוִין עוֹלָמִין וְהִנֵּה יִצֵּר הַטוֹב וַיִּצֵּר הַרַע הוֹלְכִים עִם הָאָדָם בְּ

צִלְמִין[שְׁטוּ].

אור הרשב"י

ובענין זה איתא בעין חיים – שער נ' פרק ז'
 וז"ל: והנה בפ' פנחס דר"ט נראה כי הנפש
 היא זולת היצירה והיצר הרע כי הם מלאכים
 ממש טובים ורעים וכדף רכ"ד מלאכים הם
 לעילא ונק' שכלים נבדלים ואינם אוכלי
 קרבנות וארבע יסודין הם חיות טבעים ויש
 בהם טובים כגון ריאה לב כליות ורעים טחול
 כבד מרה והם נקרא שדין טובים כמלאכים
 אריה דאכיל קורבנין ורעים כלב דאכיל
 קורבנין ולהיותן יסודים טבעים אכלין
 קורבנין ובדרכ"ב נראה כי גיהנם תחתון הוא

[שיג] כדאיתא בכרכות דף סא עמוד א' דרש
 רב נחמן בר רב חסדא: מאי דכתיב וייצר ה'
 אלהים את האדם בשני יודין – שני יצרים
 ברא הקדוש ברוך הוא, אחד יצר טוב ואחד
 יצר רע.

[שִׁיד] כדאיתא בבבא בתרא דף טז עמוד א'
 במתניתא תנא: יורד ומתעה ועולה ומרגיז,
 נוטל רשות ונוטל נשמה.

[שְׁטוּ] כדאיתא ברעיא מהימנא פנחס דף ריש
 עמוד ב' אשתתפו ביצירתיה, מלאכין מנהון
 יצר הטוב ויצר הרע למהוי מצויר מתרווייהו.

הלימוד היומני